

ถ้อยคำลงท้าย

การทนทุกข์ ความสุข และพระลักษณะของพระเจ้า

การทนทุกข์ไม่ได้เป็นอุปสรรคต่อแผนการของพระเจ้าแต่อย่างใด ถึงความเจ็บปวดเพราะการทนทุกข์นั้นเป็นเรื่องจริง แต่แม้จะเป็นความทุกข์ทรมานที่โหดร้ายที่สุดก็ยังคงเป็นสิ่งที่ไม่น่ากลัวเมื่อมองดูคู่กับพระคุณของพระเจ้า ความจริงแล้ว แผนพิธีการของพระเจ้าได้ใช้การทนทุกข์เพื่อเป็นพระพรต่อผู้เชื่อที่กำลังเติบโตฝ่ายวิญญาณ การทนทุกข์ได้พิสูจน์ความเข้าใจในการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ของเขา ทุกครั้งที่ผู้เชื่อได้ผ่านการทดสอบเป็นการแสดงถึงความรักที่เขามีต่อพระคริสต์ และเป็นการที่เขาได้พัฒนาความรักที่เขามีต่อพระองค์มากยิ่งขึ้น ในขณะที่เขาได้ขัดเกลาทักษะในการใช้เครื่องมือการแก้ไขปัญหา เพื่อที่จะใช้กับการทดสอบที่เขาต้องเผชิญเมื่อเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณแล้ว

พระเจ้าทรงรักผู้เชื่อทุกคนด้วยความรักอันไม่สิ้นสุดของพระองค์ ไม่มีสิ่งใดซึ่งสามารถ “กระทำให้เราถูกแยกออกจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้” (โรม 8:39) พระเจ้าไม่ต้องการให้รัชทายาทของพระองค์สักคนหนึ่งต้องรับความทุกข์ แต่ความจริงคือความทุกข์มีจริง และผู้เชื่อจะต้องทนความเจ็บปวดทางกายและจิตใจเป็นบางครั้ง ไม่มากก็น้อย การศึกษาการทนทุกข์นี้เป็นการอธิบายจากพระคัมภีร์ว่าการทนทุกข์ของคริสเตียนจะสามารถอยู่คู่กับความรักที่พระเจ้ามีต่อผู้เชื่อได้อย่างไร คริสเตียนส่วนใหญ่จะต้องทนทุกข์เพราะความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อเองตามกฎแห่งการรับผิดชอบต่อการตัดสินใจ เป็นการที่ผู้เชื่อได้ปฏิเสธแผนพิธีการของพระเจ้า จึงนำความทุกข์โศกมาถึงตนเอง เขาไม่สนใจที่จะรู้จักหรือประยุกต์แผนพิธีการของพระเจ้า

มาใช้ในชีวิตของตน ความโง่เขลาและความเย่อหยิ่งของเขาได้แต่ทำให้ปัญหาที่มีกับการอาศัยอยู่ในโลกของซาตานทวีมากยิ่งขึ้น

ยกเว้นแต่ความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่อ การทนทุกข์ทั้งหมดของชีวิตคริสเตียนถูกสถาปนาไว้โดยพระเจ้าเพื่อเป็นผลประโยชน์ต่อผู้เชื่อ แม้การติสอนอันแสนหนักจนทนไม่ไหวมาจากพระคุณของพระเจ้า เป็นความพยายามที่จะนำผู้เชื่อกลับมายังวงฤทธิ์เดชของพระองค์ การเพิกเฉยและการละเมิดแผนพิธีการของพระเจ้าได้นำผู้เชื่อมาถึงความทุกข์โศกที่ตนเป็นคนก่ออันใด การตั้งใจศึกษาและการปฏิบัติตามแผนพิธีการของพระเจ้าได้นำพระพรมาถึงผู้เชื่ออันนั้น การทนทุกข์ ไม่ว่าในระดับไหนก็ตาม จะไม่สามารถทำลายความสุขของผู้เชื่อที่ดำเนินชีวิตอยู่ภายในวงฤทธิ์เดชของพระเจ้า

ผ่านการทนทุกข์ พระองค์สามารถสำแดงฤทธานภาพในการก้าวข้ามและการอวยพรผู้เชื่อที่กระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ คือผู้เชื่อที่ใช้ทรัพยากรฝ่ายวิญญาณที่พระองค์ทรงจัดเตรียมให้เขา การทนทุกข์ได้บังคับให้ผู้เชื่อต้องเพ่งความคิด เพราะว่าเรามักจะคิดพลาดและถูกเบนไปด้วยเรื่องอื่นๆ การทนทุกข์บังคับให้คุณต้องคิดถึงและประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ที่คุณได้สะสมไว้ในจิตใจ ซึ่งจะเป็นประสบการณ์ที่จะช่วยให้คุณให้เข้าใจในหลักคำสอนพระคัมภีร์มากยิ่งขึ้น การทนทุกข์เร่งการเติบโต และ ช่วยให้คุณเห็นและเข้าใจถึงพระลักษณะของพระเจ้ามากยิ่งขึ้น

ผู้เชื่อทุกคนต้องเผชิญกับการทนทุกข์ในชีวิตของเขา ดังนั้น ผู้เชื่อทุกคนควรเตรียมตัวให้พร้อมที่จะเผชิญและมีชัยชนะเหนือความทุกข์ เพื่อเขาจะสามารถเติบโตขึ้นฝ่ายวิญญาณ นั่นหมายความว่าเขาจะต้องให้ความสนใจแก่การเรียน จดจำ และการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์เป็นอันดับแรกในชีวิตของเขา

จุดประสงค์ของหนังสือเล่มนี้คือให้ผู้เชื่อเข้าใจเรื่องการทนทุกข์ของคริสเตียนจากมุมมองของพระเจ้า ผ่านการอธิบายตามขั้นตอนและอย่างมีระบบ ท่ามกลางปัญหาและความกดดัน ผู้เชื่อที่เติบโตแล้วได้เข้ามามีส่วนในความสุขของพระเจ้า เป็นผลลัพธ์จากการคิดในมุมมองของพระเจ้า และการใช้ฤทธิ์เดชของพระองค์อย่างสม่ำเสมอ เราจำเป็นต้องคิด

เหมือนที่พระองค์ทรงคิด และพิจารณาการทนทุกข์จากความเข้าใจที่เรามีเกี่ยวกับพระประสงค์อันงดงามที่พระเจ้าทรงมีต่อชีวิตของเรา จากความเข้าใจในหลักคำสอนพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับการทนทุกข์ เราสามารถใช้เครื่องมือการแก้ไขปัญหาที่เปลี่ยนแปลงการทนทุกข์ในชีวิตให้เป็นพระพร เครื่องมือการแก้ไขปัญหาทุกอย่างสามารถเกิดผลได้เพราะความสัมพันธ์ที่มีกับพระลักษณะของพระเจ้าดังต่อไปนี้

วิธีการดั้งเดิมใหม่ อยู่บนฐานแห่งความยุติธรรมและความสัตย์ซื่อของพระองค์ เนื่องจากพระองค์ได้ทรงพิพากษาลงโทษบาปทุกประการของมนุษย์ไว้ที่ไม้กางเขน พระองค์ได้ทรงโปรดยกความผิดบาปของเราทุกครั้งที่เรากล่าวถึง (สารภาพ) บาปของเราต่อพระบิดา (1 ยอห์น 1:9)

การดำเนินชีวิตด้วยความเชื่อ ได้อาศัยความสัตย์ซื่อ (omnipotence) ความไม่เปลี่ยนแปลง (immutability) และความสัตย์จริง (faithfulness) ของพระองค์ ซึ่งได้รับรองพระสัญญาของพระองค์ทุกประการ อนึ่ง คุณธรรมและความสัตย์ซื่อของพระองค์ยังรับรองว่าพระองค์ทรงมีเหตุผลในการตัดสินพระทัยของพระองค์ เราจึงสามารถสรุปสถานการณ์ส่วนตัวของเราจากการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ด้วยความมั่นใจ

ความหวัง / ความมั่นใจ เป็นเครื่องมือการแก้ไขปัญหาซึ่งอยู่บนความสัตย์จริงและความสัตย์ซื่อของพระองค์ ความหวัง คือ การที่เรามั่นใจได้ว่าพระเจ้าจะทรงกระทำตามพระคำของพระองค์ในทุกอย่าง ความสัตย์จริงและความสัตย์ซื่อของพระองค์นั้นได้ปรากฏในหลักคำสอนพระคัมภีร์ต่างๆ ซึ่งทำให้เราเข้าใจในพระพรที่เราจะได้รับ และ เกียรติยศซึ่งพระเจ้าทรงได้รับจากการที่พระองค์ทรงอวยพรเรา

ความรักส่วนตัวที่ผู้เชื่อมีต่อพระเจ้า มักจะเล็งถึงความชอบธรรมของพระองค์ เพราะนั่นเป็นพระลักษณะของพระองค์ซึ่งเป็นเหตุให้เรารักพระองค์ ความรักส่วนตัวที่ผู้เชื่อมีต่อพระเจ้าเป็นความรักส่วนตัวประเภทเดียวซึ่งมีคุณธรรมภายในตัว และเป็นเครื่องมือการแก้ไขปัญหาที่เกิดผลมากในชีวิตฝ่ายวิญญาณ

ความรักไม่ส่วนตัวต่อเพื่อนมนุษย์ เป็นตามแบบอย่างของความรักอันไม่ส่วนตัวที่พระเจ้าทรงมีต่อมนุษย์อันเสื่อมทรามซึ่งตายฝ่ายวิญญาณอยู่ (ผู้ที่ไม่เชื่อ) พระองค์ทรงช่วยกู้เราเพราะคุณธรรมของพระองค์ ไม่ใช่เพราะเราสมควรได้รับความรอด เพราะฉะนั้น ความรักอันไม่ส่วนตัวที่เรามีต่อเพื่อนมนุษย์จะต้องมาจากคุณธรรมที่เราได้พัฒนาในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเรา

ความสุขของผู้เชื่อ เป็นเครื่องมือการแก้ไขปัญหาที่ผู้เชื่อได้เข้ามามีส่วนในความสุขของพระเจ้า ผู้เชื่อได้รับความสุขของพระเจ้าเป็นผลที่ได้มาจากการศึกษา การจดจำ และการที่ได้ประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์มาใช้ในชีวิต ผู้เชื่อผู้นี้มีความคิดที่ตรงกับความคิดของพระเจ้า จึงได้มองการทนทุกข์ของคริสเตียนจากมุมมองของพระองค์

จากการปรับความคิดของเราให้ตรงกับน้ำพระทัยของพระเจ้า การประยุกต์ความจริงของพระองค์ต่อสถานการณ์ในชีวิตของเรา และ จากการปฏิบัติตามแผนพิธิการของพระองค์ด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ เราจึงสามารถเข้าใจและเห็นคุณค่าในพระองค์ เป็นการพัฒนาความเคารพยำเกรงที่เรามีต่อพระองค์ ผู้ซึ่งสมควรได้รับการสรรเสริญและรับเกียรติที่สุด ความสงบสุขที่เราได้รับจากสิ่งเหล่านี้เป็นการแก้ไขปัญหายิ่งใหญ่ที่สุด ซึ่งจะทำให้เราชนะความกดดัน ความทุกข์ยาก และความทุกข์โศกทั้งหลายซึ่งเราไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ ไม่มีกรทนทุกข์ใดๆ ในชีวิตซึ่งใหญ่เกินกว่าแผนการของพระเจ้า

ภาคผนวก

ความแตกต่างระหว่างการทรงพิพากษาลงโทษ และ การตีสอนจากพระเจ้า

พระเจ้าทรงปฏิบัติต่อผู้ที่ไม่เชื่ออย่างไร

เป็นสิ่งที่สำคัญมากที่เราจะเข้าใจความแตกต่างระหว่างการตีสอนจากพระเจ้า (divine discipline) และการทรงพิพากษาลงโทษโดยพระองค์ (divine judgment) การตีสอนมีไว้เฉพาะผู้เชื่อ การทรงพิพากษาลงโทษโดยพระเจ้านั้นมีไว้เฉพาะผู้ที่ไม่เชื่อ ผู้เชื่อจะต้องทนทุกข์ในเวลาที่เขายังมีชีวิตอยู่บนโลกเท่านั้น ไม่ใช่หลังจากได้ผ่านพ้นจากโลกนี้ไปแล้ว (วิวรณ์ 21:4) ถึงแม้ว่าผู้เชื่อจะต้องได้รับการตีสอนในเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่บนโลก ทั้งทางส่วนตัวและผ่านการตีสอนแบบรวมกลุ่ม แต่การถูกพิพากษาลงโทษของเขาถูกยกเลิกไปในเวลาที่เขาเชื่อในพระเยซูคริสต์ (ฮีบรู 9:27; โรม 8:1) ผู้ที่ไม่เชื่อต้องรับทุกข์ทั้งบนโลกนี้ ซึ่งอาจมาผ่านการทรงพิพากษาอย่างส่วนตัวหรืออย่างรวมกลุ่ม และตลอดชั่วนิรันดร์ เป็นการทรงพิพากษาส่วนตัว

หลักคำสอนพระคัมภีร์เกี่ยวกับการทรงพิพากษาลงโทษสำหรับผู้ที่ไม่เชื่อ ได้เปิดเผยความยุติธรรมและพระคุณที่พระองค์ทรงมีต่อผู้ที่ไม่เชื่อ และได้อธิบายถึงการทบทวนทุกข์บนโลกอย่างมากมาย เสมือนกับการตีสอนต่อผู้เชื่อ การทรงพิพากษาผู้ที่ไม่เชื่อในเวลาที่เขายังอยู่บนโลกจะมาตามขั้นตอนดังนี้คือ

1. การทรงพิพากษาผ่านความเจ็บปวด (judgment by pain)
2. การทรงพิพากษาด้วยความตาย (judgment by death)
3. การทรงพิพากษาผ่านอุบาย (judgment by finesse)

การทรงพิพากษาผ่านความเจ็บปวด ซึ่งอาจหนักขึ้นตามขั้นตอนจนกลายเป็นการทรงพิพากษาด้วยความตาย มีไว้สำหรับเวลาที่ผู้ที่ไม่เชื่อยังอยู่บนโลก ส่วนการทรงพิพากษาด้วยอุบาย (finesse judgment) ได้เกี่ยวข้องกับหลักการว่าพระเยซูคริสต์ทรงควบคุมประวัติศาสตร์ แม้ซาตานยังเป็นเจ้าโลกอยู่

การทรงพิพากษาผ่านความเจ็บปวด

ขั้นตอนแรกของการทรงพิพากษาลงโทษ คือการทรงพิพากษาผ่านความเจ็บปวด เป็นการสำแดงพระคุณของพระเจ้าต่อผู้ที่ไม่เชื่อ ซึ่งเปรียบได้กับการตีสอนประเภทเตือน เป็นการสำแดงพระคุณของพระองค์แก่ผู้เชื่อ การประกาศพระกิตติคุณคือจุดประสงค์จากการทรงพิพากษาผ่านความเจ็บปวด พระเยซูคริสต์ทรงไถ่บาปของมนุษย์ทุกคนในประวัติศาสตร์ ไม่ว่าเขาจะได้เชื่อในพระองค์หรือไม่ (1 ยอห์น 2:2) พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงกระทำทุกอย่างเพื่อจะนำความรอดมาถึงเรา ดังนั้นไม่มีอะไรที่มนุษย์จะต้องทำแล้ว ยกเว้นแต่ยอมรับว่าพระองค์ทรงตายแทนเขา หนทางสู่ความรอดเป็นเรื่องชัดเจนและง่าย ๆ

จงเชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอด (กิจการ 16:31ก)

พระองค์ทรงกระทำมากที่สุดเท่าที่พระองค์ทรงกระทำได้แล้วในการนำความรอดมายังมนุษย์ คือ การทรงพิพากษาลงโทษพระบุตรของพระองค์เอง ด้วยว่าพระองค์ทรงกระทำทุกอย่างให้เสร็จสมบูรณ์แล้ว พระองค์ยังทำมากที่สุดเท่าที่จะทรงกระทำได้เพื่อให้ผู้ที่ไม่เชื่อจะใช้ความคิดเสรีในการตัดสินใจเชื่อในพระบุตรของพระองค์

การประกาศธรรมดา (normal evangelism) เป็นการเสนอพระกิตติคุณต่อผู้ที่ไม่เชื่อ ในสถานการณ์ที่ปกติดี พระเจ้าทรงมีหน้าที่ที่จะนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับความรอดในพระคริสต์แก่ทุกคนที่พร้อมที่จะฟังและมีความปรารถนาที่จะรู้จักพระเจ้า ความปรารถนาที่จะรู้จักพระองค์ก่อนแรกที่สำคัญในพระองค์ (positive volition at the point of God-consciousness) มักจะทำให้การเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นเรื่องง่ายตอนที่ได้ฟังพระกิตติคุณ แต่ได้ฟังพระกิตติคุณนั้นอย่างถูกต้องและชัดเจนแล้วคนนี้ได้เชื่อในพระองค์เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของตน ส่วนผู้ที่ได้เพิกเฉย หรือ ปฏิเสธพระองค์ในตอนแรกที่ได้สำนึกว่า พระองค์ทรงพระชนม์อยู่ (negative volition at God-consciousness) พระองค์ยังเปิดโอกาสให้เขาอย่างต่อเนื่องเพื่อที่เขาจะได้รอด

องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเลื่อยซ้ำในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ [ที่จะทรงพิพากษาผู้ที่ไม่เชื่อ] ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่เราทั้งหลายมาช้านาน ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพินาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงได้เปลี่ยนความคิด [เปลี่ยนทัศนคติที่มีต่อพระเยซูคริสต์] (2 เปโตร 3:9)

หากการประกาศทั่วไปไม่พอที่จะให้คนนั้นเชื่อ พระเจ้าทรงเปลี่ยนวิธีการประกาศแล้วจะประกาศเรื่องความรอดผ่านวิกฤตการณ์ (เรียกว่า crisis evangelism) การประกาศผ่านวิกฤตการณ์เป็นการทรงพิพากษาผ่านความเจ็บปวด ตรงกับการติสอนต่อผู้เชื่อที่ไม่ยอมเลิกกบฏต่อแผนการของพระเจ้า การทรงพิพากษาผ่านความเจ็บปวดแก่ผู้ที่ไม่เชื่อถูกตั้งไว้เพื่อที่จะทำให้เขามองชีวิตจากมุมมองของพระเจ้า ความเจ็บปวดทำให้เขาเห็นถึงความอ่อนแอของตน และให้เห็นถึงความจำเป็นที่จะมีความสัมพันธ์กับพระเจ้า นี่คือเวลาที่คนนั้นคงจะต้องพิจารณาใคร่ครวญคิดถึงพระกิตติคุณที่รู้จักในจิตใจแล้ว

การรอดของอาจารย์เปาโลเป็นตัวอย่างที่โดดเด่นในการประกาศผ่านวิกฤตการณ์ ซาอูลแห่งทาร์ซัส ซึ่งเป็นชื่อเดิมของท่าน มีชื่อเสียงในการเป็นผู้ข่มเหงและผู้จัดการฆ่า

คริสเตียน สุดท้าย เมื่อโดนการแข่งให้ดาบอดบนเส้นทางดามัสกัส ท่านก็ได้พิจารณาพระกิตติคุณแห่งพระเยซูคริสต์ การทรงพิพากษาผ่านความเจ็บปวดเป็นสิ่งจำเป็นในการนำผู้ที่ จะกลายเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ให้มาถึงความรอด

การทรงพิพากษาด้วยความตาย

หากการทรงพิพากษาผ่านความเจ็บปวดพลาดที่จะนำผู้ที่ไม่เชื่อให้เชื่อในพระเยซูคริสต์ การทรงพิพากษาด้วยความตาย คือ ทางเลือกสุดท้ายสำหรับพระเจ้า เป็นสิ่งจำเป็นในการที่พระเจ้าทรงปกป้องมนุษยชาติจากการทำลายตัวเอง ความชั่วร้ายจากอิทธิพลของระบบโลกของซาตานต้องถูกระงับไว้ เพราะฉะนั้น หลังจากช่วงเวลาแห่งพระคุณ พระองค์ทรงพิพากษาความชั่วร้ายนั้นโดยตัดมะเร็งทิ้งออกไปจากสังคม เพื่อเป็นการรักษาผู้เชื่อ และแผนการที่พระองค์ทรงมีต่อมนุษยชาติไว้ให้อยู่ต่อไป

ฟาโรห์แห่งอียิปต์ คือ อามะโอเทห์ องค์ที่ 2 ต้องโดนความทุกข์มากยิ่งขึ้นผ่านภัยพิบัติที่มายังอียิปต์ โดยการปฏิเสธการขอร้องของโมเสส ฟาโรห์จึง “ทำพระทัยแข็งกระด้าง” (อพยพ 8:32) การคือร้อนผ่านภัยพิบัติห้าเหตุการณ์แรกทำให้เขาจมลงในระบบโลกของซาตาน จนกระทั่งเขาไม่สามารถทำการตัดสินใจที่ถูกต้องได้แล้ว เขาไม่สามารถเชื่อในพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งอิราเอลได้แล้ว เพราะเขาได้ใส่โซ่ตรวนให้กับความคิดเสรีในการตัดสินใจของเขา (โรม 2:5; 2 โครินธ์ 4:3-4)

เมื่อถึงจุดที่การสำแดงพระคุณต่อไปจะไม่ได้ผลแล้ว พระเจ้ามักจะประหารชีวิตคนนั้น อย่างไรก็ตาม พระเจ้าไม่ทรงประหารชีวิตฟาโรห์ในทันที แต่ “ให้ [เขา] มีตำแหน่งสูง... ..เพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก” (อพยพ 9:16) หลังจากการภัยพิบัติครั้งที่ห้า “พระเจ้าทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้าง” คือ พระองค์ทรงอนุญาตให้ฟาโรห์กบฏต่อพระเจ้าต่อไป (อพยพ 9:12; โรม 9:17-18) การปฏิเสธพระเจ้า และการหลอกลวงของฟาโรห์ได้เปิดโอกาสเพื่อพระเจ้าจะประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวโลกผ่านการสำแดงอิทธิฤทธิ์ของพระองค์ต่อไป (อพยพ 7:3; 11:9; โยชูวา 2:9-10) ในที่สุด การคือ

รับของฟาโรห์ได้นำการทรงพิพากษาด้วยความตายถึงบุตรหัวปีของชาวอียิปต์ผ่านภัยพิบัติครั้งที่สิบและต่อมาฟาโรห์เองก็ต้องถูกประหารชีวิตที่ทะเลแดง

ฟาโรห์ไม่ได้ถือสถานะเป็นแค่ส่วนบุคคลเท่านั้น แต่เขาก็เป็นผู้ปกครองของจักรวรรดิ ทศนคติในแง่ลบต่อพระเจ้าของฟาโรห์เป็นการแสดงแนวโน้มของราษฎรอียิปต์ที่มีใจแข็งกระด้างในการปฏิเสธความรอด และที่พวกเขาเห็นด้วยกับการตัดสินใจของฟาโรห์ที่จะใช้ชาวอียิปต์เป็นทาสต่อไป ภัยพิบัติครั้งที่สิบได้ประหารชีวิตบุตรหัวปีของทุกๆ บ้านเรือนในอียิปต์ซึ่งได้ร่วมมือร่วมความคิดเดียวกับฟาโรห์ในการปฏิเสธข่าวสารที่โมเสสได้นำมาจากพระเจ้า

การประหารชีวิตบุตรหัวปีโดยพระเจ้าไม่ได้เป็นการฆาตกรรมหม้ออย่างขาดความพิจารณา มีครอบครัวชาวอียิปต์หลายครอบครัวที่ได้เชื่อในพระเจ้าแห่งอิสราเอล และได้รอดคืนแห่งการพิพากษาลงโทษ และมีหลายครอบครัวที่ได้อพยพออกจากประเทศอียิปต์เป็น “ฝูงชนชาติอื่นเป็นจำนวนมาก” (อพยพ 11:3; 12:38) อนึ่ง เด็กทารกชาวอียิปต์ที่ต้องเสียชีวิตไปก่อนที่จะได้สำนึกว่ามีพระเจ้าจริง ซึ่งเป็นเวลาที่มนุษย์แต่ละคนต้องรับผิดชอบสำหรับการตัดสินใจที่เขาได้เลือกเชื่อหรือเลือกกบฏต่อพระเจ้า (the age of accountability) ก็ได้รับความรอดโดยอัตโนมัติ (2 ซามูเอล 12:23)⁷⁴ ฟาโรห์เองไม่ได้ตายในขณะที่มีภัยพิบัติครั้งที่สิบ แต่พระเจ้าทรงรักษาชีวิตเขาไว้เพื่อเขาจะออกคำสั่งให้ปลดปล่อยชาวอียิปต์แล้วก่อให้เกิดโอกาสที่พระเจ้าจะสามารถสำแดงฤทธิ์อำนาจของพระองค์อีกครั้งหนึ่งที่ทะเลแดง (อพยพ 14:13-18)

การทรงพิพากษาด้วยความตายเป็นขั้นตอนสุดท้ายที่พระเจ้าต้องการใช้ในการลงล้างผู้ที่ไม่เชื่อเป็นส่วนบุคคล เพื่อที่จะทำลายอุปสรรคที่กำลังขัดขวางการอพยพออกจากอียิปต์ พระสัญญาที่พระเจ้าทรงมีต่ออิสราเอลและมนุษย์ทุกคนขึ้นอยู่กับความเป็นเสรีของ

ชาวอียิว ซึ่งภายหลังจะเป็นประเทศชาติที่จะนำกฎเกณฑ์ในการเป็นประเทศแทนนำของพระเจ้า พระบัญญัติของโมเสส พระคัมภีร์ และที่สำคัญที่สุด คือ พระเมสสิยาห์ คือองค์พระเยซูคริสต์เจ้ามายังโลก การพิพากษาด้วยความตายเป็นการที่พระเจ้ากำลังปกป้องมนุษยชาติและชาวอียิวไว้ในการดำเนินแผนการของพระเจ้าต่อไป

การทรงพิพากษาด้วยอุบาย

(Judgment by Finesse)

ขั้นตอนที่สาม ในการทรงพิพากษาลงโทษโดยพระเจ้าได้แสดงถึงความเป็นอัจฉริยะของพระคริสต์ในการควบคุมประวัติศาสตร์ ในขณะที่ซาตานยังเป็นเจ้าโลกอยู่ พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงใช้ความชั่วร้ายที่จะทำลายความชั่วร้าย ซึ่งผมเรียกว่าเป็น *การทรงพิพากษาด้วยอุบาย (Judgment by Finesse)* ความเย่อหยิ่งไม่สามารถทนต่อความเย่อหยิ่งได้ ความชั่วร้ายประเภทหนึ่งได้เกลียดชังความชั่วร้ายอีกประเภทหนึ่ง ผู้ที่พยายามเปลี่ยนโลกจะรังเกียจผู้เฉื่อยช้า ผู้ที่ไม่มีศีลธรรมจะมองผู้ที่เคร่งศาสนาด้วยความเกลียดชัง การลำเอียงแบบหนึ่งก็จะดูหมิ่นการลำเอียงอีกรูปแบบหนึ่ง พวกนาซีเกลียดคอมมิวนิสต์ ต่างฝ่ายก็ต่างไม่ชอบกัน การที่มีความชั่วร้ายหลากหลายรูปแบบ ซึ่งได้ดึงดูใจของมนุษย์ซึ่งมีจุดอ่อนหลายๆแบบ ก็กลายเป็นจุดอ่อนของระบบโลกของซาตานในที่สุด สิ่งที่ทำลายความชั่วมากที่สุด คือ ความช้วนั่นเอง

ແ່ນລະ ການກົວໂກຣຂອງມະນຸດຈະສຽງສຽງຮຽງຮຽງ (ສຸດຕິ 76:10ຄ)

บุตรชายของเสวาเป็นหม้อผีที่เข้าไปมาแถบเอเฟซัส และพยายามทำให้อาจารย์เปาโลเสียความเชื่อถือโดยยกย่องตัวเองผ่านการใช้ชื่อของอาจารย์เปาโล (กิจการ 19:13-20)

74. R.B.Thieme Jr., *The Integrity of God*, หน้า 56

ถึงแม้ว่าพวกเขาเป็นคนชั่วจริงๆ แต่เขาอ้างว่าเขาสามารถจับผีได้⁷⁵ พวกเขาไม่เชื่อในพระเยซูคริสต์ แต่ยังใช้พระนามของพระองค์ และ นามของอาจารย์เปาโลในคาถาที่ใช้เพื่อพยายามขับผีไปจากร่างกายของชายหนุ่มคนหนึ่ง วิญญาณชั่วที่สิงขายนั่นได้ดับความเย่อหยิ่งของบุตรเสวาทันที

ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า “พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้โง่เล้า” (กิจการ 19:15ข)

แล้ววิญญาณชั่วได้จู่โจมบุตรเสวาจนพวกเขา “ต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกายและบาดเจ็บ” เนื่องจากเหตุการณ์นี้ “พระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ” (กิจการ 19:15ข) ผ่านพันธกิจการสอนของอาจารย์เปาโล ซึ่งได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นพันธกิจที่ถูกต้องแล้ว

หลักการของการทรงพิพากษาด้วยอุบายเป็นจริงต่อประเทศชาติเช่นเดียวกันกับต่อส่วนบุคคล บางครั้งพระเจ้าทรงอนุญาตให้ประเทศชั่วร้ายใช้กำลังเพื่อที่จะนำการทรงพิพากษาลงโทษมาถึงประเทศชาติชั่วร้ายอีกประเทศหนึ่ง ประเทศอิสราเอลเป็นประเทศที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ แต่ในปี 721 ก่อนค.ศ. และ 586 แล้วอีกครั้งหนึ่งในปีค.ศ. 70 ประเทศแกนนำของพระเจ้านี้ได้เสื่อมจนกลายเป็นประเทศชั่วเพราะประชากรดำเนินชีวิตของพวกเขาในระบบโลกของซาตานอย่างต่อเนื่อง และแกนนำของผู้เชื่อที่เติบโตฝ่ายวิญญาณแล้วได้ลดน้อยลงจนไม่สามารถช่วยกู้ประเทศได้ ในทั้งสามกรณีนี้พระเจ้าทรงอนุญาตให้ประเทศที่ชั่วร้ายได้พิพากษาลงโทษอิสราเอล เป็นการใช้ความชั่วทำลายความชั่ว ในปี 721 ก่อนคริสตกาล จักรวรรดิอัสซีเรียทำลายอาณาจักรเหนือของอิสราเอล ในปี 586 ก่อนคริสตกาล กองทัพเคลเดียทำลายอาณาจักรได้ และในปี ค.ศ. 70 จักรวรรดิโรมทำลาย

ประเทศยูดาห์ ซึ่งกลายเป็นประเทศที่กบฏต่อพระเจ้าโดยนับถือศาสนาและพิธีกรรมอย่างเคร่งครัด

การทรงพิพากษาด้วยอุบายต่อกลุ่มคนไม่ได้มีไว้เฉพาะประเทศแกนนำที่เสื่อมเท่านั้น ในพระธรรมวิวรณ์มีการเผยพระวจนะล่วงหน้าถึงการที่พระเจ้าจะทรงทำลายศาสนาแห่งโลกที่มีอยู่ในช่วงเจ็ดปีแห่งการทนทุกข์เวทนา ในขณะที่ซาตานเป็นผู้ที่ก่อตั้งศาสนานั้น พระเจ้าจะทรงใช้อีกกลุ่มหนึ่ง ซึ่งเป็นองค์กรที่ซาตานก่อตั้งเช่นเดียวกัน (วิวรณ์ 17:16-17) พระประสงค์ของพระเจ้าจะทรงบรรลุผลเมื่อองค์กรหนึ่งของซาตานนั้นได้ทรยศอีกฝ่ายหนึ่ง เป็นความพยายามของความชั่วร้ายที่จะอยู่เหนือกว่าความชั่วร้าย

75. R.B.Thieme Jr., *ซาตาน และ กิจการของปีศาจ* (แปลและพิมพ์ปี 2006)